

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Kladně rozhodl soudkyní JUDr. Adrianou Hasmanovou ve věci

žalobce: **Václav Hlaváč**, narozený 3. 5. 1961
bytem Nad Kapličkou 3120/16, Praha 10
zastoupený advokátem JUDr. Markem Hlaváčem
sídlem Akademická 663/5, 108 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/1a, 130 00 Praha 3
zastoupený advokátem Mgr. Dušanem Sedláčkem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

žaloba o nahrazení projevu vůle

takto:

I. Nahrazuje se projev vůle žalované uzavřít s žalobcem tuto smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zák. č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“):

a) Žalovaná, Česká republika – Státní pozemkový úřad, IČO: 01312774, se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 (dále jen „SPU“), spravuje pozemky ve vlastnictví státu:

- parc. č. 50/30 v k. ú. Hospozín
- parc. č. 475 v k. ú. Hospozín
- parc. č. 185/150 v k. ú. Hospozín
- parc. č. 724 v k. ú. Kačice,
- parc. č. 400/128 v k. ú. Velká Dobrá

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. Voborová.

- parc. č. 485/20 v k. ú. Šlapanice v Čechách a
- parc. č. 600 v k. ú. Třebusice,

b) Žalobce, Václav Hlaváč, narozený dne 3. 5. 1961, trvale bytem Nad Kapličkou 3120/16, Praha 10, je oprávněnou osobou ve smyslu ustanovení § 4 odst. 4 zákona o půdě.

c) Žalobce má na základě Rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy – Pozemkového úřadu Praha čj. PÚ 1171/99 ze dne 26. 5. 1999, čj. PÚ 1172/99 ze dne 26. 5. 1999, ve znění oznámení o opravě písařské chyby čj. PÚ 1172/99 ze dne 25. 6. 1999, čj. PÚ 1172/99/2 ze dne 24. 11. 1999, čj. PÚ 208/00 ze dne 13. 10. 2000, čj. PÚ 1017/00/1 ze dne 23. 3. 2001, čj. PÚ 933/02 ze dne 28. 5. 2002, Rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha čj. PÚ 1040/03/3 ze dne 28. 11. 2003, čj. PÚ 292/91 ze dne 1. 4. 2004, čj. PÚ 292/91/1 ze dne 26. 8. 2008, čj. PÚ 292/91/4 ze dne 13. 8. 2010, čj. PÚ 292/91/6 ze dne 24. 7. 2012, čj. PÚ 292/91/8 ze dne 26. 7. 2012, Rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu čj. PÚ 292/91/11 ze dne 25. 9. 2013, čj. PÚ 292/91/12 ze dne 29. 10. 2013, čj. PÚ 292/91/16 ze dne 13. 4. 2016, čj. PÚ 292/91/17 ze dne 13. 4. 2016, čj. PÚ 292/91/18 ze dne 18. 4. 2016, čj. PÚ 292/91/19 ze dne 19. 4. 2016, čj. PÚ 292/91/20 ze dne 27. 4. 2016, nárok na nabytí vlastnického práva k tzv. náhradním pozemkům za pozemky žalobce v restituci, z důvodu existence překážek uvedených v § 11 odst. 1 zákona o půdě, nevydané.

d) Žalovaná k uspokojení nároku žalobce na náhradu za pozemky v restituci nevydané touto smlouvou bezúplatně převádí žalobci pozemky:

- parc. č. 50/30 v k. ú. Hospozín
- parc. č. 185/150 v k. ú. Hospozín
- parc. č. 724 v k. ú. Kačice,
- parc. č. 400/128 v k. ú. Velká Dobrá
- parc. č. 600 v k. ú. Třebusice,

a žalobce tyto pozemky do svého vlastnictví přijímá.

II. Řízení se zastavuje v rozsahu požadovaných pozemků parc. č. 475 v k. ú. Hospozín a parc. č. 485/20 v k. ú. Šlapanice v Čechách.

III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 93 084 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal žalobu s požadavkem nahrazení projevu vůle žalované uzavřít se žalobcem smlouvu o bezúplatném převodu pozemků podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“). Konkrétně se jednalo o pozemky parc. č. 50/30 v k. ú. Hospozín, parc. č. 185/150 v k. ú. Hospozín, parc. č. 724 v k. ú. Kačice, parc. č. 400/128 v k. ú. Velká Dobrá, parc. č. 600 v k. ú. Třebusice, parc. č. 475 v k. ú. Hospozín a parc. č. 485/20 v k. ú. Šlapanice v Čechách. V průběhu řízení podal žalobce návrh na částečné zastavení řízení ohledně pozemků parc. č. 475 v k. ú. Hospozín a parc. č. 485/20 v k. ú. Šlapanice v Čechách. Žalobu odůvodnil tím, že je oprávněnou osobou jako dědic po otci Ing. Zdeňku Hlaváčovi. Nárok nabytí vlastnického práva k náhradním pozemkům vznikl oprávněné osobě v důsledku rozhodnutí žalované, jimiž žalobce neurčila vlastníkem odňatých pozemků. Jedná se o rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu Praha, č. j. PU 1171/99 ze dne 26. 5. 1999, č. j. PÚ 1172/99 ze dne 26. 5. 1999, ve znění oznámení o opravě

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. Voborová.

písařské chyby č. j. PÚ 1172/99 ze dne 25. 6. 1999, č. j. PÚ 1172/99/2 ze dne 24. 11. 1999, č. j. PÚ 208/00 ze dne 13. 10. 2000, č. j. PÚ 1017/00/1 ze dne 23. 3. 2001, č. j. PÚ 933/02 ze dne 28. 5. 2002, rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 1040/03/3 ze dne 28. 11. 2003, č. j. PÚ 292/91 ze dne 1. 4. 2004, č. j. PÚ 292/91/1 ze dne 26. 8. 2008, č. j. PÚ 292/91/4 ze dne 13. 8. 2010, č. j. PÚ 292/91/6 ze dne 24. 7. 2012, č. j. PÚ 292/91/8 ze dne 26. 7. 2012, rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hlavní město Prahu č. j. PÚ 292/91/11 ze dne 25. 9. 2013, č. j. PÚ 292/91/12 ze dne 29. 10. 2013, č. j. PÚ 292/91/16 ze dne 13. 4. 2016, č. j. PÚ 292/91/17 ze dne 13. 4. 2016, č. j. PÚ 292/91/18 ze dne 18. 4. 2016, č. j. PÚ 292/91/19 ze dne 19. 4. 2016 a č. j. PÚ 292/91/20 ze dne 27. 4. 2016. Z těchto rozhodnutí mu nárok vznikl z důvodu existence překážek uvedených v § 11 odst. 1 zákona o půdě. Liknavost a svévoli v postupu žalované při vypořádání restitučního nároku dovedl žalobce od nesprávné evidence výše restitučního nároku žalobce, který žalovaná vede v částce 250 770,15 Kč, ačkoliv správným oceněním je částka 9 596 740 Kč. Žalovaná i přes opakované žádosti žalobce odmítala a odmítá přistoupit k přecenění nároku. Žalobce tvrdí, že jeho právní předchůdce Ing. Zdeněk Hlaváč a teta Věra Váchová se účastnili nejméně tří veřejných nabídek (pozemky parc. č. 751/189 v k. ú. Koloděje, parc. č. 751/191 v k. ú. Koloděje, parc. č. 198/2 v k. ú. Šeberov), další nabídky sestřenic z roku 2018, avšak nebyli úspěšnými. Žalobce však konstatoval, že již Nejvyšší soud ČR dovedl, že nedávalo smysl účastnit se veřejných nabídek, neboť i v případě úspěchu by žalobce získal náhradní pozemky v mnohem nižší hodnotě, než na kterou má ve skutečnosti nárok. Svévoli žalované dovedl žalobce ze skutečnosti, že žalovaná dlouhodobě upřednostňuje úplatné převody před bezúplatným uspokojováním nároků restituentů. Konkrétně uvádí, že v letech 1993 až 2014 bylo bezúplatně vydáno oprávněným osobám k uspokojení restitučních nároků 187 504 pozemků v celkové hodnotě 5 019 040 000 Kč. Naopak v letech 1999 až 2014 bylo úplatně převedeno 844 884 pozemků v celkové hodnotě 29 016 097 130 Kč. Takovou praxi přitom označil za nepřijatelnou i Nejvyšší soud například v rozsudku sp. zn. 31 Cdo 3767/2009. Současně žalobce poukazuje na snižující se kvalitu pozemků nabízených ve veřejných nabídkách. To prokazuje dle názoru žalobce mj. skutečnost, že náhradní pozemky, které dohledal a žaluje, nebyly převážně jakožto kvalitnější pozemky do veřejné nabídky nikdy zařazeny. Liknavý a svévolný postup žalované dokládá přitom marná doba přesahující 25 let, přičemž žalovaná nutí žalovaného aktivně vyhledávat dobové podklady k přecenění pozemku, jakož i vhodné náhradní pozemky, které nejsou záměrně zařazovány do veřejných nabídek. Žalobce dále uvedl, že ve věci restitučního nároku rodiny žalobce soudy již opakovaně rozhodovaly, jako příklad uvedl rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR čj. 28 Cdo 2288/2018-333, 28 Cdo 1890/2019-979, 28 Cdo 1444/2019-887, 28 Cdo 2031/2019-1662, 28 Cdo 4423/2018, 28 Cdo 4091/2019, 28 Cdo 3743/2019, 28 Cdo 100/2020, 28 Cdo 72/2020, 28 Cdo 1405/2020, 28 Cdo 3080/2021, 28 Cdo 2709/2021, 28 Cdo 472/2022 a 28 Cdo 605/2022, 28 Cdo 3403/2022, 28 Cdo 3455/2022. Dále žalobce poukázal, že ve prospěch jeho rodiny rozhodoval i Ústavní soud, a to usnesením sp. zn. IV. ÚS 1253/2020 a IV. ÚS 1716/2022. K prokázání svých tvrzení založil i rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech sp. zn. 16 C 162/2018, rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 60 Co 374/2017, usnesení Krajského soudu v Plzni sp. zn. 15 Co 34/2018, usnesení Krajského soudu v Praze sp. zn. 26 Co 315/2017, rozsudek Okresního soudu v Olomouci sp. zn. 27 C 397/2015, rozsudek Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 12 Co 418/2016, rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem čj. 84 Co 274/2022-927 a 30 Co 2/2022-418, a dále OS v Lounech čj. 14 C 102/2021-497 a OS v Mostě čj. 12 C 200/2020-86.

2. K žalobě se žalovaná vyjádřila tím způsobem, že navrhla, aby soud žalobu zamítl. Uvedla, že žalobu hodnotí jako nedůvodnou, neboť restituční nároky žalobce v původní výši 250 770 Kč byly plně uspokojeny, dokonce přečerpaný, a nesouhlasí s požadavkem žalobce v původní výši 9 596 740 Kč. I přes rozhodování některých soudů, které požadavku žalobce vyhověly, si žalovaná opatřila nové důkazy o nicotnosti tzv. severního regulačního plánu, když za nový důkaz

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. Voborová.

označila vyjádření Institutu plánování a rozvoje hl. m. Prahy ze dne 2. 9. 2020, a e-mail Mgr. Martiny Koukalové, Ph.D., ze dne 18. 6. 2020 s poukazem na rozsudek Okresního soudu v Chomutově ze dne 10. 2. 2021 sp. zn. 18 C 215/2018, který rovněž shledal, že severní regulační plán nenabyl nikdy platnosti. Žalovaná tak setrvala na svém názoru, že pozemky parc. č. 347, 616, 618, 619, 623, 763, 836, 838, 858, 864, 863, 865, 867, 870, 871, 872, 902, 757, 675, 687, 694, 695, 706, 724 a 736, vše v k. ú. Malešice, je nutné pro účely ocenění restitučních nároků považovat za pozemky zemědělské. Žalovaná nesouhlasila s tvrzenou liknavostí a svévolí při uspokojování práva na náhradní pozemky, když na restituční nároky žalobce byly převedeny náhradní pozemky v celkové ceně 4 426 773 Kč (následně žalovaná údaj svým podáním ze dne 20. 2. 2023 změnila na částku 5 842 893 Kč). Žalovaná uvedla, že předmětná žaloba je ve srovnání s účastí ve veřejné nabídce ve smyslu § 11a zákona o půdě výjimečným postupem, a poukázala na absenci dlouhodobé marné snahy žalobce, kdy namísto toho, aby navázal na svého otce účastmi ve veřejných nabídkách, zvolil cestu náhradových žalob. S odkazem na judikaturu (rozhodnutí NS ČR sp. zn. 28 Cdo 2249/2018 a 28 Cdo 585/2018 s odkazem na 28 Cdo 3452/2017) odmítla tvrzení žalobce ohledně její liknavosti.

3. S tímto vyjádřením žalované žalobce podáním ze dne 8. 11. 2022 nesouhlasil, poukázal na usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1253/2020 ve věci bratra žalobce, který se k námitce nicotnosti tzv. severního regulačního plánu vyjádřil v tom smyslu, že závěr krajského soudu o stavebním charakteru odňatých pozemků je založen na vícero v řízení zjištěných skutečnostech, nikoli výhradně na existenci uvedeného plánu. Nesouhlasil tak s argumentací žalované, že severní regulační plán nebyl schválen, ale pouze vyložen.
4. Po nařízení jednání se žalovaná dále vyjádřila svým podáním ze dne 20. 2. 2023, ve kterém setrvala na svém názoru, že žaloba je nedůvodná, a to především proto, že restituční nároky žalobce na převod náhradních pozemků již zanikly uspokojením, nicméně uvedla dále, že u pozemku parc. č. 185/150 v k. ú. Hospozín a u pozemku parc. č. 600 v k. ú. Třebusice je překážka k vydání z důvodu jejich nepřevoditelnosti. Dle názoru žalované toto vyplývá ze sdělení obce Hospozín ze dne 25. 11. 2022, a dále z přiložené ortofotomapy pozemku parc. č. 600 v k. ú. Třebusice. Žalovaná k prokázání zastavěnosti navrhla soudu případně provést místní šetření. Žalovaná ohledně ocenění požadovaných náhradních pozemků navrhla provést důkaz znaleckými posudky Ing. Zdeňka Bureše č. 1746 až 1750 – 163 až 167/2022 ze dne 9. 11. 2022.
5. U jednání soudu dne 27. 2. 2023 tak žalovaná nesporeovala, že žalobce disponuje uplatněným restitučním nárokem a že původní pozemky nelze vydat z důvodů uvedených v § 11 zákona o půdě. Žalovaná však setrvala na svém stanovisku, že nevydané pozemky je nutno ocenit jako pozemky zemědělské, nikoliv stavební. U jednání soudu byla žalovaná po podání námítky stran nemožnosti vydání pozemků parc. č. 185/150 v k. ú. Hospozín po předložení sdělení obce ze dne 25. 11. 2022 a parc. č. 600 v k. ú. Třebusice vyzvána k doplnění tvrzení a důkazů dle § 118a odst. 1 a 3 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“). Po jednání soudu obdržel soud od žalobce podání ze dne 27. 3. 2023, kterým částečně vzal žalobu zpět ohledně pozemků parc. č. 475 v k. ú. Hospozín a parc. č. 485/20 v k. ú. Šlapanice v Čechách, neboť u těchto pozemků nesouhlasil s jejich oceněním ze strany žalované. Protože nehodlal rozporovat ocenění provedené znaleckým posudkem předloženým žalovanou stranou, dospěl k názoru, že v rámci efektivnosti a rychlosti bude vhodnější se těchto pozemků vzdát. Žalovaná doplnila, že pozemek parc. č. 185/150 v k. ú. Hospozín je dle územního plánu obce určen k zastavění veřejně prospěšnou stavbou dle § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb. Tato veřejně prospěšná stavba je dle sdělení obce Hospozín ze dne 7. 3. 2023 určena k obsluze rodinných domů. Z tohoto sdělení obce vyplývá, že předmětný pozemek je určen územním plánem obce z části k zastavění veřejně prospěšnou stavbou určenou pro výstavbu rodinných domů. Tím má žalovaná za doložené, že předmětný pozemek je určen i k částečnému zastavění místní komunikací coby veřejně prospěšnou stavbou dopravní infrastruktury. S tímto tvrzením žalobce nesouhlasil, uvedl, že se

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. Voborová.

nejedná o popsanou překážku, protože obec není oprávněnou vydat odborné stanovisko v této věci, a pokud žalovaná nepředložila doklad případně stavebního úřadu, neunesla důkazní břemeno. Nedošlo k naplnění § 2 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. S tímto názorem žalobce soud souhlasí, neboť se nejedná o prokázání tvrzení žalované relevantním územně plánovacím dokumentem. Ohledně pozemku parc. č. 600 v k. ú. Třebusice žalovaná doložila ortofotomapou, že tento je dle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě zastavěn stavebním objektem ve vlastnictví třetí osoby. Žalovaná doložila zápis z místního šetření ze dne 2. 3. 2023 vydaný Státním pozemkovým úřadem, ze kterého vyplývá, že tento pozemek je přilehlý k pozemku p. č. 601 a 602 v k. ú. Třebusice, které jsou ve vlastnictví manželů Heleny a Pavla Neradových. Pavel Nerad má na část pozemku p. č. 600 uzavřenu pachtovní smlouvu, kterou žalovaná rovněž založila k důkazu. Soud zjistil, že se jedná o smlouvu č. 27N22/09 ze dne 10. 10. 2022. Žalovaná tak doložila, že se jedná o zastřešenou stavební buňku, která je pravděpodobně užívaná k umístění zemědělské techniky a dalších zemědělských potřeb, a dále je zde zastřešený karavan. Ve shodě se žalobcem dospěl soud k názoru, že tento pozemek není dle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě zastavěn stavebním objektem ve vlastnictví třetí osoby, neboť se nejedná o stavbu, kterou lze podřadit pod uvedené výjimky, když navíc ani pachtovní smlouva nezakládá nepřevoditelnost pozemku.

6. S ohledem na výše uvedené soud tak vycházel ze skutečnosti, že veškeré základní otázky týkající se splnění podmínek k nahrazení projevu vůle žalované uzavřít se žalobcem smlouvu o převodu náhradních pozemků byly již projednány mnoha soudy všech stupňů, a to tak, že žalobce je oprávněnou osobou podle zákona o půdě, má nárok na vydání náhradních pozemků za odňaté a nevydané pozemky, nacházející se na území hlavního města Prahy v Malešicích. V řízeních mezi týmiž účastníky došlo již k právnímu vyhodnocení otázek, jako je správné hodnocení odňatých pozemků a liknavý přístup žalované při nabízení náhradních pozemků.
7. Stejně jako v ukončených, dříve citovaných řízeních (vedených mezi týmiž účastníky a postavených na témže skutkovém základě), i v této věci provedl soud důkaz žalobcem předloženým znaleckým posudkem Doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc., číslo 2345/042017 ze dne 30. 1. 2017, a jeho dodatkem ze dne 12. 2. 2018, a to k vyřešení otázky výše restitučního nároku žalobce, přičemž zdejší soud (tak jako soudy v dřívějších řízeních) vyšel ze závěrů o tom, že v daném případě celkový restituční nárok představuje částku 38 386 960 Kč, přičemž na žalobce připadá 1/4 ve výši 9 596 740 Kč. Z posudku vyplývá, že při zařazení pozemků do zastavitelné nebo nezastavitelné části postupoval znalec Ing. Ryska dle regulačních a zastavovacích plánů z roku 1938, resp. dle směrného územního plánu z roku 1964 (vyjma pozemku PK 752 byly pozemky odňaty v roce 1952 – 1954, pozemek 752 byl odňat v roce 1969). Znalec uvedl, že pozemky parc. č. 747, 749 a 751 dle regulačního plánu pro Prahu XIII (Strašnice) – tzv. „jižní regulační plán“, jehož platnost není sporována, jsou určeny kompletně jako pozemky stavební. Pozemky parc. č. 347, 616, 618, 619, 623, 675, 687, 694, 695, 706, 724, 736, 757, 763, 836, 838, 858, 863, 864, 865, 867, 870, 871, 872 a 906 dle regulačního plánu pro Prahu XI (Malešice) – tzv. „severní regulační plán“, jehož nicotnost napadá žalovaná, jsou zčásti vyhodnoceny jako stavební a zčásti jako nestavební. Při určení charakteru pozemku parc. č. 752 postupoval znalec dle směrného územního plánu z roku 1964, neboť pozemek byl odňat až v roce 1969 a byl určen jako stavební. K dodatku č. 2 ke znaleckému posudku znalec Ryska popisuje postup stanovení ploch parcel určených částečně k zastavění, důvody použitelnosti přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XI – tzv. severní regulační plán, a důvody stavební povahy parcely PK 752. Konkrétně k použitelnosti přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XI – Malešice – tzv. severní regulační plán – provedl znalec toto vyhodnocení: Dle sdělení institutu plánování a rozvoje pro hlavní město Prahu k funkci využitelnosti parcel nacházejících se na území, ke kterému se regulační plán vztahuje, odkázal Institut na tento plán jako jediný dohledatelný k datu 30. 4. 1954, tj. k datu přechodu vlastnického

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. Voborová.

práva k pozemkům na stát. Vycházel též z návrhu rady ÚNV na schválení programu výstavby pro podrobný územní plán malešického města ze dne 24. 6. 1958, podle něhož je oblast Strašnic a Malešic rozestavena podle plánu Státní regulační komise z roku 1938 a tento plán je dodnes (do dne 24. 6. 1958) platným regulačním plánem. V návrhu Rady ÚNV se zmiňuje řada ulic a objektů, podle kterých lze jednoznačně identifikovat území předmětného regulačního plánu. Použitelnost regulačního plánu dovodil znalec také z ortografických snímků zachycujících postup zástavby v k. ú. Malešice, z nichž lze dovodit, že se dle předmětného regulačního plánu ve skutečnosti postupovalo. Použitelnost regulačního plánu pro určení povahy odňatých pozemků dovozuje znalec dále ze zápisů o stavební komisi sepsaného ONV v Praze dne 19. 6. 1950, ve kterém se v souvislosti s povolováním stavby na parc. č. 806 v Malešicích uvádí, že území je regulováno potvrzeným přehledným plánem a ze sdělení Ministerstva zemědělství ze dne 18. 12. 1947 č. j. Čst. 7869-2/47 o prohlášení stavebního obvodu na části pozemku PK 238/1 v Malešicích, ve kterém je zaznamenáno, že obvod se podrobuje zásadám, jak jsou obsaženy v regulačním plánu z roku 1938. K charakteru pozemku PK 752 jako stavebnímu znalec připomněl, že vlastnické právo přešlo na stát dne 22. 1. 1969 na základě vyvlastňovacího rozhodnutí ONV v Praze 10 č. j. Výst. 206/69 Mal. P. 752, přičemž parcela byla výslovně vyvlastněna za účelem výstavby (bylo jí třeba k uskutečnění průmyslové výstavby a komunikace). Tomuto účelu odpovídá i zařazení této parcely do směrného územního plánu hl. m. Prahy účinného do 22. 4. 1964, jelikož parcela spadala do funkčních ploch těžby a průmyslu a v severní části do plochy komunikace I. třídy. Ohledně parcely PK 752 bylo před jejím vyvlastněním vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby servisu a opravy osobních automobilů v Praze 10 (Malešicích). Územní rozhodnutí vydal Odbor územního plánování a architektury MVP 14. 5. 1967 pod č. j. OÚPA 1992/4750 68. Na územní rozhodnutí navazovalo rozhodnutí odboru výstavby ONV v Praze 10 o přípustnosti stavby č. j. Výst. 7786/69 vl 2652/69 z 28. 6. 1969. Tentýž orgán vydal dne 29. 6. 1978 kolaudační rozhodnutí č. j. Výst. 634/78/Pg, kterým byla povolena stavba Servisu a opravy osobních automobilů ČSA ONVP umístěné na pozemku PK 752. Na základě vyvlastňovacích rozhodnutí, územně plánovací dokumentace i správních aktů byla parcela PK 752 dle znalce určena ke dni 22. 1. 1969 k výstavbě průmyslového areálu, která byla posléze realizována.

8. Z daného vyplývá, že znalec měl k dispozici veškerou relevantní (dobovou) dokumentaci a čerpal z ní odborné závěry, jež jsou při přezkumu soudů schopny obstát. Učiněným závěrům znalce koresponduje i sdělení Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy ze dne 9. 2. 2017, když tento institut eviduje: návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XI SRK00380 – plán vyložen 18. 3. 1938 a návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XIII SRK000412 - plán potvrzen Ministerstvem veřejných prací 18. 1. 1938; a když jinou dobově platnou územní plánovací dokumentaci neeviduje. Institut sdělil, že na základě dochovaného regulačního plánu „návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XIII“ lze dovodit, že parcely č. 747, 749, 751 a 752 byly určeny k zastavění průmyslovou výrobou. Na základě dochovaného regulačního plánu „návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XI“ institut dovozuje, že pozemky parc. č. 347, 616, 618, 619, 623, 836, 838, 858 a 864 byly určeny k souvislému zastavění bytovými nebo rodinnými domy a komunikacemi. Pozemek parc. č. 763 byl určen k zastavění průmyslovou výrobou. Pozemky parc. č. 863, 865, 867, 870, 871, 872 a 906 byly určeny k částečnému zastavění bytovými nebo rodinnými domy a komunikacemi. Pozemek parc. č. 757 byl částečně určen k zastavění průmyslovou výrobou. Pozemky parc. č. 675, 687, 694, 695, 706, 724 a 736 nebyly určeny k zastavění.
9. Podle § 4 odst. 1 zákona o půdě, oprávněnou osobou je státní občan České a Slovenské federativní republiky, jehož půda, budovy a stavby, patřící k původní zemědělské usedlosti, přešly na stát nebo jiné právnické osoby v době od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990 způsobem uvedeným v § 6 odst. 1.

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. Voborová.

10. Podle § 10 odst. 1 písm. c) zákona o půdě pozemky nelze vydat v případě, že pozemek byl po přechodu nebo převodu do vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby zastavěn; pozemek lze vydat, nebrání-li stavba zemědělskému nebo lesnímu využití pozemku, nebo jedná-li se o stavbu movitou,^{9b}) nebo dočasnou,^{9c}) nebo jednoduchou,^{9d}) nebo drobnou ^{9e}) a nebo stavbu umístěnou pod povrchem země. Za zastavěnou část pozemku se považuje část, na níž stojí stavba, která byla zahájena před 24. červnem 1991, a část pozemku s takovou stavbou bezprostředně související a nezbytně nutná k provozu stavby. Zahájením stavby se rozumí datum skutečného zahájení stavby, zapsané do stavebního deníku a oznámené stavebnímu úřadu, pokud byla stavba zahájena do dvou let od vydání stavebního povolení,
11. Podle § 11a odst. 1 zákona o půdě, oprávněným osobám uvedeným v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2, převádí pozemkový úřad jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále stanoveno jinak. Osoby, na které právo oprávněné osoby na bezúplatný převod jiného pozemku přešlo děděním, se pro účely tohoto zákona považují za oprávněné osoby.
12. Zákonná úprava (§ 11a zákona o půdě nastavila uplatňování nároků na vydání náhradních pozemků jejich převodem na základě veřejných nabídek. Rozhodovací praxe dovolacího soudu (která je přijímána též judikaturou Ústavního soudu, např. v nálezu pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 6/05 ze dne 13. 12. 2005 uveřejněném pod č. 531/2005 Sb.) je ustálena v závěru, že v případě liknavého, svévolného či diskriminujícího postupu žalované (od 1. 1. 2013 právní nástupkyně Pozemkového fondu ČR) může oprávněná osoba nárok uplatnit u soudu žalobou na vydání konkrétního vhodného pozemku, aniž by důvodnost takové žaloby bylo nutno vázat na podmínku jeho zahrnutí do veřejné nabídky. K výjimečnému způsobu uspokojení restitučního nároku mimo tuto veřejnou nabídku lze přistoupit však toliko tehdy, jsou-li prokázány okolnosti, na jejichž základě je možné postup žalované kvalifikovat jako liknavý, svévolný či diskriminační, přičemž se oprávněná osoba ani přes své aktivní přičinění nemůže dlouhodobě domoci svých práv (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 5389/2014 ze dne 17. 6. 2015 či jeho usnesení sp. zn. 28 Cdo 1540/2015 ze dne 6. 10. 2015, náleží Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 495/02 ze dne 4. 3. 2004, sp. zn. III. ÚS 495/05 ze dne 30. 10. 2007). Dovolací soudy přijaly přitom závěr, že jako přinejmenším liknavý (ba až svévolný) lze kvalifikovat i takový postup žalované, jímž bez ospravedlnitelného důvodu ztěžovala uspokojení nároku oprávněné osoby zásadně předpokládaným způsobem (tj. prostřednictvím veřejné nabídky pozemků) nesprávným ohodnocením nároku, tj. nesprávným určením ceny oprávněné osobě odňatých a nevydaných pozemků (viz např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 155/2016 ze dne 21. 6. 2016), a kdy proto nebylo možno na oprávněné osobě spravedlivě požadovat účast (či další účast) ve veřejných nabídkách (viz např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 837/2017 ze dne 10. 5. 2017 či sp. zn. 28 Cdo 1117/2015 ze dne 3. 8. 2015).
13. Podle § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu, nelze převádět z vlastnictví státu na jiné osoby zemědělské pozemky nebo jejich části určené územním plánem nebo regulačním plánem anebo rozhodnutím o umístění stavby k zastavění veřejně prospěšnými stavbami nebo stavbami dopravní infrastruktury nebo těmito stavbami již zastavěné, s výjimkou zemědělských pozemků 1) převáděných podle § 7 nebo § 10 odst. 1 a 2, 2) převáděných se souhlasem obce nebo kraje na osoby, které mají podle schválené stavební dokumentace uskutečnit výstavbu dle § 17 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb., 3) převáděných se souhlasem obce nebo kraje směnou za jiné nemovitosti podle § 17 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb. nebo 4) určených platnou územně plánovací dokumentací nebo již využitých ke zřízení technické infrastruktury; v případě pochybností vydá na základě žádosti Státního pozemkového úřadu vyjádření příslušný úřad územního plánování.
14. S ohledem na uvedené a citované je zřejmé, že i tato projednávaná věc nese zcela shodný skutkový základ, kdy řízení žalobce a jeho rodiny prošla všemi stupni soudní soustavy a existují Shodu s prvopisem potvrzuje Š. Voborová.

tak již četná rozhodnutí ve prospěch důvodných žalob o nahrazení projevu vůle ve formě uzavření dohody o vydání náhradních pozemků. Opakovaně došlo k posouzení otázky charakteru odňatých pozemků a s ní související otázky správného ohodnocení restitučního nároku žalobce, a na ni navazující otázky toho, zda žalovaná postupovala vůči žalobci liknavým a svévolným způsobem v procesu uspokojování jeho nároku. Nejvyšší soud přisvědčil závěrům obecných soudů o tom, že postup žalované vůči žalobci byl liknavým a měl je za odpovídající ustálené rozhodovací praxi dovolacího soudu a přiměřené zjištěným okolnostem věci, v těchto konkrétních rozhodnutích: usnesení sp. zn. 28 Cdo 1890/2019 ze dne 19. 6. 2019, sp. zn. 28 Cdo 2031/2019 ze dne 11. 3. 2020, rozsudku sp. zn. 28 Cdo 72/2020 ze dne 11. 3. 2020, dále ohledně téhož restitučního nároku rozhodl Nejvyšší soud v usnesení sp. zn. 28 Cdo 2288/2018 ze dne 18. 9. 2018, sp. zn. 28 Cdo 1444/2019 ze dne 10. 7. 2019 a Ústavní soud v usnesení sp. zn. IV. ÚS 1253/20 ze dne 3. 11. 2020.

15. A tak i pro toto řízení lze vycházet z označeného usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1890/2019, kdy je možné vycházet z jeho závěru: „Hodnotící závěry odvolacího soudu o liknavém a svévolném postupu dovolatelky (i s přihlédnutím k počínání jejího předchůdce Pozemkového fondu ČR) při uspokojování restitučního nároku žalobce nejsou nepřiměřené zjištěným skutkovým okolnostem věci. Své závěry oba soudy nižších stupňů založily na komplexním posouzení věci, při zvažování všech relevantních hledisek, jež vyšla v řízení najevo. Odvolací soud vycházel z toho, že do současné doby nedošlo k uspokojení podstatné části žalobcova restitučního nároku, navzdory jeho aktivitě, resp. aktivitě jeho právního předchůdce, jenž svůj restituční nárok uplatnil již v roce 1992, následně v roce 1993 požádal žalovanou o poskytnutí náhradních pozemků, zúčastnil se veřejné dražby a domáhal se i převedení konkrétního pozemku do svého vlastnictví (v obou případech neúspěšně), přičemž žalovaná o žalobcem uplatněném restitučním nároku rozhodovala postupně v období let 1999 až 2016, kdy bez relevantního důvodu ztěžovala jeho uspokojení zásadně předpokládaným postupem tj. prostřednictvím veřejné nabídky pozemků, zejména nesprávným oceněním jeho restitučního nároku (v řízení před soudy nižších stupňů cena odňatých pozemků prokázaná znaleckým posudkem doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc., mnohonásobně převyšuje ocenění provedené žalovanou). Soudy nižších stupňů rovněž přihlížely i k tomu, že poté, co žalobce v roce 2012 nabyl předmětný restituční nárok (jako dědictví po svém otci na základě výsledků dědického řízení), byla již nabídka náhradních pozemků ze strany žalované neadekvátní a nedostatečná (neměla potřebné kvalitativní a kvantitativní parametry, aby bylo lze nárok žalobce uspokojit v přiměřené době zákonem předpokládaným způsobem). Neobstojí ani argumentace dovolatelky, jež žalobcovu sporadickou účast ve veřejných nabídkách přičítá na vrub jeho subjektivním požadavkům získat konkrétní náhradní pozemky v jím preferované lokalitě, nikoliv nesprávné kvantifikaci daného restitučního nároku (již byl žalobce v případné účasti v nabídkových řízeních objektivně limitován) či nedostatečné nabídce náhradních pozemků. Předestírá-li dále dovolatelka otázku týkající se posouzení charakteru odňatých pozemků v době jejich přechodu na stát, potažmo na ni navazující otázku určení výše restitučního nároku žalobce, je nutné poukázat na ustálenou rozhodovací praxi dovolacího soudu, kterou byl formulován a odůvodněn závěr, že i v těch případech, kdy byly pozemky v době přechodu na stát evidovány jako zemědělské, nicméně byly určeny k výstavbě (v době prodeje existující územně plánovací dokumentace, vykoupení za účelem výstavby, bezprostřední realizace výstavby, existence územního rozhodnutí o umístění stavby), lze i takové pozemky v zásadě ocenit jako pozemky určené pro stavbu ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. Závěr o stavebním charakteru odňatých pozemků učinily oba soudy nižších stupňů na základě skutkových zjištění, že v době přechodu odňatých pozemků na stát existovala pro dané území platná územně plánovací dokumentace, pozemky byly vykoupeny za účelem výstavby, ke které následně i došlo (pročež oprávněné osobě nebylo možno pro překážku uvedenou v zákoně o půdě tyto pozemky vydat – z důvodu zastavěnosti pozemků). Ve věci přitom není rozhodnutí odvolacího soudu (v

otázce určení charakteru odňatých pozemků jako pozemků stavebních) založeno toliko na existenci směrného územního plánu, nýbrž i na jiných skutečnostech, které jsou pro posouzení odňatých pozemků jako pozemků stavebních relevantní (odnětí za účelem výstavby, platná územní plánovací dokumentace, existence územního rozhodnutí o umístění stavby, realizace výstavby).

16. Soud konstatuje, že při posouzení této věci lze odkázat mj. i na již judikované závěry, především pak na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 4185/2019 ze dne 10. 2. 2020 či usnesení sp. zn. 28 Cdo 100/2020 ze dne 19. 2. 2020, proti němuž směřovala stížnost žalované k Ústavnímu soudu, přičemž ten ji coby nedůvodnou odmítl usnesením sp. zn. IV. ÚS 1253/20 ze dne 3. 11. 2020. V těchto rozhodnutích se Nejvyšší soud vyjádřil i k námitce žalované, že severní regulační plán je nicotným správním aktem, protože nebyl podepsán představitelem Státní regulační komise pro Prahu a okolí, a uzavřel, že ačkoliv nebyl tento akt potvrzen Ministerstvem veřejných prací, jiná, v době odnětí původních pozemků platná územně plánovací dokumentace, není Institutem plánování a rozvoje hl. m. Prahy evidována, a z provedeného dokazování měl soud správně za prokázané, že výstavba (i podle tohoto) regulačního a zastavovacího plánu fakticky probíhala.
 17. Z judikatorní praxe vyplývá, že byl učiněn závěr, že cena odebraných pozemků, jež má být ekvivalentní ceně náhradních pozemků, odpovídá ceně stanovené znalcem Doc. Ing. Jaromírem Ryskou, CSc. (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 4185/2019 ze dne 10. 2. 2020).
 18. Pokud žalovaná má za to, že danou problematiku posunuly do jiného světla dva listinné důkazy, dříve u soudu neuplatněné (má se jednat o vyjádření Institutu plánování a rozvoje hl. m. Prahy ze dne 2. 9. 2020 a vyjádření Mgr. Martiny Koukalové, Ph.D., vedoucí kanceláře archivu a spisové služby Institutu), bylo již soudy jak prvního, tak druhého stupně vyhodnoceno, že sdělení v těchto listinách nepřináší žádné „zlomové“ poznatky, pro něž by neobstály již přijaté závěry (o tom, že též podle severního plánu bylo postupováno při výstavbě na odňatých pozemcích). Institut byl žalovanou požádán o „revizi“ předchozího sdělení ze dne 9. 2. 2017 (v němž chybělo vyhodnocení právní relevance severního plánu), k čemuž v listině uvedl, že takové hodnocení mu nepřísluší. A tak i zdejší soud obdobně nahlíží na sdělení Mgr. Koukalové, která vyslovila domněnku o tom, že plán s inf. číslem SRK000380 byl pouze vyložen, chybí však dokumentování jeho platnosti. A kdy lze uzavřít, že zjištěné skutečnosti ve svém souhrnu prokazují, že v době odnětí pozemků právním předchůdcům žalobce státem platil jižní regulační plán, jenž byl schválen a potvrzen, a současně bylo fakticky postupováno (byl ctěn) i podle severního regulačního plánu, byť nedošlo k jeho schválení a potvrzení postupem předpokládaným zákonem č. 88/1920 Sb. Dostupná historická dokumentace prokazuje, že výstavba podle těchto plánů probíhala a pozemky byly zastavěny, i když jiným druhem výstavby.
 19. K předpokladům, za nichž lze vyhovět žalobě na uložení povinnosti bezúplatně převést oprávněné osobě náhradní zemědělské pozemky, patří, že požadované pozemky jsou k danému účelu vhodné (např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 4180/2007 ze dne 13. 12. 2007, uveřejněný pod č. 72/2008 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, rozsudek sp. zn. 28 Cdo 4876/2008 ze dne 10. 9. 2009, usnesení sp. zn. 28 Cdo 3304/2014 ze dne 24. 9. 2014, sp. zn. 28 Cdo 4400/2015 ze dne 2. 5. 2016). Při posuzování vhodnosti pozemku k převodu oprávněné osobě jako pozemku náhradního (§ 11a zákona o půdě) je nutné vyhodnotit, zda převodu nebrání zákonné překážky uvedené v § 11 odst. 1 zákona o půdě a § 6 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů, či se nejedná o pozemek zatížený právy třetích osob (např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1568/2011 ze dne 15. 7. 2011), zda převod pozemků není z jiného důvodu zapovězen zákonem (např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 99/2010 ze dne 3. 1. 2011, ve vztahu k pozemkům v zastavěném území obce, či rozsudek sp. zn. 28 Cdo 393/2019 ze dne 27. 3. 2019), zda jej lze zemědělsky obhospodařovat (usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 592/2013 ze dne 11. 12. 2013).
- Shodu s prvopisem potvrzuje Š. Voborová.

12. 12. 2013), zda nevzniknou jiné problémy při hospodaření s takovým pozemkem (usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2462/2014 ze dne 18. 9. 2014), případně zda nejde o pozemek zastavěný či tvořící součást funkčního celku jiných pozemků a staveb, či areálu (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2364/2017 ze dne 14. 11. 2017, sp. zn. 28 Cdo 4447/2017 ze dne 6. 12. 2017). Tato hlediska je přitom vždy nutno zkoumat se zřetelem k individuálním skutkovým okolnostem případu a předpoklady pro vydání každého takového pozemku posuzovat zcela samostatně, byť s přihlédnutím k širším souvislostem konkrétní věci (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 5045/2015 ze dne 24. 5. 2017, usnesení sp. zn. 28 Cdo 220/2005 ze dne 26. 4. 2007).

20. Pokud se žalovaná v tomto řízení dovolávala překážek vyhovění žalobě o vydání pozemků parc. č. 185/150 v k. ú. Hospozín a parc. č. 600 v k. ú. Třebusice, soud se zabýval ve vztahu k těmto pozemkům otázkou jejich převoditelnosti a po provedeném dokazování ji vyhodnotil ve prospěch žalobce, neboť neshledal výlukou uvedenou v § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb., pro pozemek parc. č. 185/150 v k. ú. Hospozín, když nebylo doloženo, že by se jednalo o pozemek určený k částečnému zastavění místní komunikací, a kdy vznik tvrzené překážky nebyl doložen odborným stanoviskem kompetentního úřadu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Soud neshledal ani výlukou u pozemku parc. č. 600 v k. ú. Třebusice ve smyslu shora citovaného § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě, neboť se jedná pouze o zastřešenou stavební buňku k ukládání zemědělské techniky a dalších zemědělských nástrojů a o zastřešený karavan.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, (dále jen „o. s. ř.“) tak, že přiznal žalobci, jenž byl v řízení zcela úspěšný, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 93 084 Kč. Tyto náklady sestávají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 674 337,22 sestávající z částky 11 020 Kč za převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) a. t., z částky 11 020 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t., z částky 11 020 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t. ze dne 8. 11. 2022, z částky 11 020 Kč za účast na jednání soudu dle § 11 odst. 1 písm. g) a. t. ze dne 27. 2. 2023, z částky 11 020 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t. ze dne 27. 3. 2023, z částky 11 020 Kč za účast na jednání soudu dle § 11 odst. 1 písm. g) a. t. ze dne 25. 5. 2023 a z částky 5 510 Kč za účast při jednání, při kterém došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí dle § 11 odst. 2 písm. f) a. t. ze dne 1. 6. 2023 včetně sedmi paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t., cestovní náhrada v celkové výši 3 198,81 Kč, a to v souvislosti s cestou realizovanou dne 27. 2. 2023 náhrada 1 066,27 Kč za 82 ujetých km v částce 666,27 Kč (41,20 Kč za litr paliva dle vyhlášky č. 467/2022 Sb., ve znění pozdějších předpisů, při průměrné spotřebě 7,1 l/100 km a 5,20 Kč/km za amortizaci vozidla dle vyhlášky č. 467/2022 Sb., ve znění pozdějších předpisů) podle § 13 a. t. a náhrada za ztrátu času v trvání 4 × 30 minut v částce 400 Kč podle § 14 a. t., v souvislosti s cestou realizovanou dne 25. 5. 2023 náhrada 1 066,27 Kč za 82 ujetých km v částce 666,27 Kč (41,20 Kč za litr paliva dle vyhlášky č. 467/2022 Sb., ve znění pozdějších předpisů, při průměrné spotřebě 7,1 l/100 km a 5,20 Kč/km za amortizaci vozidla dle vyhlášky č. 467/2022 Sb., ve znění pozdějších předpisů) podle § 13 a. t. a náhrada za ztrátu času v trvání 4 × 30 minut v částce 400 Kč podle § 14 a. t. a v souvislosti s cestou realizovanou dne 1. 6. 2023 náhrada 1 066,27 Kč za 82 ujetých km v částce 666,27 Kč (41,20 Kč za litr paliva dle vyhlášky č. 467/2022 Sb., ve znění pozdějších předpisů, při průměrné spotřebě 7,1 l/100 km a 5,20 Kč/km za amortizaci vozidla dle vyhlášky č. 467/2022 Sb., ve znění pozdějších předpisů) podle § 13 a. t. a náhrada za ztrátu času v trvání 4 × 30 minut v částce 400 Kč podle § 14 a. t. a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 76 928,81 Kč ve výši 16 155,05 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu.

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozhodnutím splněna dobrovolně, lze navrhnout výkon rozhodnutí (exekuci).

Kladno 1. června 2023

JUDr. Adriana Hasmanová v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. Voborová.

Toto rozhodnutí nabylo ve výroku I. právní moci dne 15.01.2024 a je vykonatelné dne 15.01.2024, ve výroku II. právní moci dne 19.07.2023, ve výroku III. právní moci dne 15.01.2024 a je vykonatelné dne 19.01.2024. Připojení doložky provedl/a Štěpánka Voborová dne 12.02.2024.